

G. Sunčič Lojze, kaplan pri Sv. Križu, je žrtvoval vse svoje zbirke in tudi največ storil v organizatoričnem oziru, da se je ta misel uresničila. Posebno so se pokazali fantje, ki so s kulukom in malo plačanim delom žrtvovali dneve in noči. O porcijunkuli so začeli z delom ter razkopavali 100 let stare ruševine nekdanje kapelice, ki je tukaj stala, a jo je strela porušila. Dne 12. avgusta se je blagoslovil temeljni kamen spomeniku. Ob tej priliki so fantje rogaške dekanije napravili štafeto od Sv. Križa tjgor na vrh Donačke gore. Tako je vzrastel križ v višino 8 m in pol, ki mu je arhitekt Glanc iz Slatine dal obliko, stavbenik Goligranc iz Celja pa ga je zgradil. V teku enega leta je misel vzkliła in se tudi večidel uresničila, gotovo je to ena najlepših svetoletnih oddolžitvev. V nedeljo 21. oktobra, na dan blagoslovitve, nam je nebo naklonilo najlepši jesenski dan. Ob 11. uri je bila gora že čisto polna ljudi, ob pol 12. uri se je pričela redka gorska slovesnost. G. Sunčič se je v lepih besedah zahvalil vsem, ki so pripo-

mgli do tega krasnega spomenika ter orisali tisočletja staro zgodovino Donačke gore. G. Cilenšek, župnik iz Poljčan, je blagoslovil spomenik, nakar je daroval g. Sunčič sv. mašo. Med mašo je igrala godba kostrivniške Marijine kongregacije vse one pesmi, ki so se proizvajale na mariborskem evharističnem kongresu, ljudstvo je na glas pelo in molilo. Po končani sv. maši so govorili gg. Sunčič in Cilenšek, mladenič Polde Vostner, ki je pozdravljaj sv. križ ter se zahvalil slovenski mladini za njeno vneto sodelovanje, Bratuš iz Slatine, ki se je zahvalil g. Sunčiču za njegovo vneto delovanje, končno je še spregovoril g. Geratič iz Maribora kot zastopnik FKA. Godba je zaigrala »Povsod Boga«, slovesnost je bila končana.

Križ na Donački gori stoji, spomenik Kristusu Kralju. Najtežje je končano, nas vseh želja pa je, da še pristavimo, zraven majhno kapelico, majhno cvetišče Kristusu Kralju. — Mladina, vzami se to stvar v svoje roke!

kreno se nam je priljubil ljudomili nastop našega Nadpastirja, a tudi Prevzvišenemu je tako ugajalo v naših romantičnih gorah, da je ostal dva dni med nami. — Prevzvišenemu je vneto delovanje našega župnika č. g. Franca Klasince tako dopadlo, da je istemu sedaj izročil župnijske Brežice. Dne 22. oktobra smo imeli od nadvse priljubljenega g. župnika ganljivo poslovlitev, zlasti mladina, Mar. družba in Ap. mož. Zastopnik mož je v poslovlilnem govoru med drugim rekel: Tri leta ste delovali med nami, za nas vse žrtvovali, bili duša verskega in gospodarskega življenja. Cerkvena posest, olupšave pri cerkvah, pred vsem pa nova cesta v Belevode Vam pričajo v trajen spomin: storili ste, kar ni pred Vami nihče dosegel in bi tudi brez Vas najbrže nobeden. Vaše delo bo v korist in srečo naše župnije ter vseh, ki se Vas bodo hvaležno spominjali! Iz srca želimo, da bi bilo delovanje g. župnika Klasince tudi v Brežicah spremljano z blagodejno srečo in obilnim božjim blagoslovom. Zapuščena čreda pa srčno želi zopet tako vnetega pastirja. — Šolski pouk v Belih vodah so poprej tu vedno opravljali župniki. 11. junija pa je začel z rednim šolskim poukom

kot prvi učitelj g. Tone Valenčak. Bele vode so se pomladile, ker je približno 60 odstotkov maljših izpod 14 let in je precej šolske mladine. — Začetkom aprila se je od nas poslovil spreten organist in pevovodja g. Ržmal Fr., ki je odšel v Zalec. Tudi na tem mestu mu želimo obilno uspeha. Za njim smo pa dobili že marsikaj, samo tega še ne, kar bi se lahko nazvalo: organist.

Selnica ob Dravi. V nedeljo, 4. novembra, se obhaja pri nas običajna »bratovska nedelja«, ki se ob njej zbere vsako leto v naši cerkvi prav mnogo vernikov iz raznih krajev Slovenske Štajerske. Pridite, da molite za lastno zveličanje in za dušni blagor rajnih!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Na dan pogreba blagopokojnega Nj. Vel. kralja Aleksandra I. Zedinitelja, dne 18. oktobra 1934, ob 8. uri se je vršila v župni cerkvi Sv. Trojice v Slov. gor. žalna služba božja, katere so se udeležili šola, oblasti, uradi in mnogo faranov. G. župnik p. Ernest Jenko je s prižnice prečital škofovo žalno okrožnico, v kateri v imenu vse lavant. škofije, škof s stolnim kapiteljem, duhovščina z vsem ljudstvom iz dna srca obsoja zločin, ki je z največjo žalostjo napolnil srca vseh zvestih državljanov in s studom ves omikani svet, izreka globoko odkritosrčno sožalje hudo preizkušeni kraljevski rodbini in prisega novemu kralju Nj. Vel. Petru II. vdanost in zvestobo. Pripomnil je še to, da naj bo ta grozni zločin prav vsem resen opomin, kam pripelje človeka nevera in apelirat na zbrano ljudstvo, da vzgaja mladino v Kristusovem duhu, v duhu katoliške svete Cerkve, da se ne bodo več taki zločini ponavljali. Nato je g. župnik opravil slovesno sv. mašo s slovesno asistenco. Po sv. maši so se pred oltarjem in na koro menjaje prepevaje opravile predpisane molitve za blagopokojnega kralja in za Nj. Vel. kralja Petra II. Končno je zapel cerkveni pevski zbor Grilancevo žalostinko za mešan zbor: »Jaz sem življenje in vstajenje«. — Po cerkveni žalni službi božji se je v dvorani g. E. Goloba vršilo žalno zborovanje, katerega so se udeležili farana duhovščina, oo. frančiškani, oblasti, uradi, šola, cerkvene in kulturne organizacije skupaj. Po prisegi vseh navzočih vdanosti in zvestobe novemu kralju Nj. Vel. Petru II. je cerkveni pevski moški zbor zapel »V'gred se po vrne« in narodno himno »Bože pravde«.

Sele pri Slovenjgradu. Dne 25. oktobra je tu umrla po dolgem in hudem bolehanju žena bivšega našega župana Pavla Hovnik šele 34 let stara. Žalujemo mu možu in sinčku izreka mo srčno sožalje! Blaga mati naj počiva v miru! — Letina je pri nas le bolj slaba in kriza pritiska zmerom huje. Nikjer denarja, les ne gre, živina nima cene. — Po snegu, ki je vsaj v spodnjem delu fare skopnel, imamo krasne jesenske dneve.

Bele vode. Morda mislite, da smo Belovodčani že utihnili, ker niste čitali od nas nič novic. Zato sedaj več skupaj. — Povodim birmovanja smo slovesno sprejeli prevz. g. knežofa dr. Tomažiča. Ob sprejemu je bila navzoča skoro vsa župnija ter so se škofu poklonile zlasti Marijina družba, Apostolstvo mož in šolska mladina. V petek dne 8. junija je bila pri Sv. Križu slovesna škofova sv. maša, katere za škofom Slomšekom se tu ni bilo. Dne 9. junija je bila sv. birma v Belih vodah. Is-

razlegali vreščeci bojni klici Indijancev, če je hotela zverjad uiti skozi gosti oklep prežeče smrti.

Med tem se je zbralo v zraku na tisoče roparskih ptic, od malih skobcev in sokolov do orlov in največjih jastrebov mrharjev. Divje so vreščale ter čakale na manjšo divjačino. Zdaj pa zdaj se je spustilo iz zračne višine krilato telo liki puščica in v naslednjem trenutku se je že dvignilo s plenom v kljunu in med kremp-lji. Videl sem brkastega sera. Odnesele je v zračne višine dolgo kačo. Silovito se je oklepala jeklenega prijema, a ni ji uspelo, da bi se bila osvobodila.

50 indijanskih tekačev, ki so zanetili požar, je tekalo ob bregovih obeh rek ter preprečilo vsak obupen poskus bega v svobodo.

Zdajci je zajel plamen obsežen palmov gozd. V drevesnih kronah so viseli šopi posušenih listov. Komaj se je dotaknil ogenj prvega drevesa, že je bil v nekaj sekundah ves gozd v plamenih. Visoko so se poganjali ognjeni zublji. Divje prasketanje, pomešano z nešteti in raznolikimi glasovi obupane divjačine, mi je udarilo na uho. Zdaj je planila iz velikega gozda čreda jelenov. V naslednjem trenutku je pisknilo po zraku na desetine kopij, vmes truma streljic in v hipu so bile prve vste jelenov na

tleh. Ostali so se kakor na povelje razpršili na vse strani. Toda od povsod jih je čakala smrt v obliki kopij ter puščic. Nekaj jih je pridrvelo do reke, kjer so se zgrudili onemogli.

Iz plamenov se je izmotal velik jaguar, katerega je pregnala ter podila tolpa psov. Z vso urnostjo je planil na najbližjega Indijanca in ga podrl na tla. Še nekaj dolgih skokov, še par prijemov krog debela in že se je skrila za debelo vejo pod menoj. Ozrl se je kvišku, spogledala sva se. Srečanje s človeškimi očmi ga je toliko preplašilo, da je zgubil ravnotežje in omahnil na tla. Bilo je prvič, da sem videl jaguarjeve oči prevzete od presenečenja in strahu. Pomeril sem iz samokresa, krogla mu je prebila glavo in po par obupnih skokih se je zvil v klopko in obležal mrtev.

Iz gozda so se pričele valiti skupine drugih živali. Najprej sta prisopihala dva rdečkasta volka. Sprejela ju je množica kopij in streljic. Z lisicami in šakali so opravili na pol že kar psi. Medvede mravljinčarje, katerih ne morejo za nič uporabiti, so pustili, da so se pognali v vodo, jo preplavali in se rešili na drugo obrežje.

A zdaj se požene iz gozda ogromna kača. Dober meter visoko se je dvigalo njeno telo. V silnih skokih se je sikajoč poganjala proti vodi.

Zalostna statistika.

Statistično je dokazano, da se potopi vsako 29. uro v morjih po celnem svetu 1 ladja.

Podzemeljske votline.

Na južnem Angleškem, v Kentu, je vse polno podzemeljskih votlin. Votline težijo 27 m globoko pod zemljo in znaša njih skupna dolžina 33 km. V treh jamah ima prostora 80 tisoč oseb in jih uporabljajo za gojenje gob, ki se imenujejo »šampijoni«.

Papirnat Jakob.

V znanem londonskem predmestju Croydon živi čuden mož, kateremu pravijo papirnat Jakob. Je čudak. Ena njegovih posebnosti je tudi ta, da nosi čevlje in obleko iz papirja. Ze celih 12 let

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Zares vsaj skromen spominek zasluži pok. Barbara Mohorič, kmetica iz Trnovske vasi, tudi v našem "stu". V prerani grob je legla nad vse dobra skrbna gospodinja, res vzor krščanske matere ter vneto pospeševalnica vsega lepega in dobrega. Da v ugledno Mohoričevo hišo prihajajo samo dobri gosti, namreč krščanski listi in knjige, je nemala zasluga pok. Barbare. Nad vse pa jo je dičila umetnost res prave in krščanske vzgoje svojih otrok, s katerimi jo je Bog z njenim dobrim, tudi vzor krščanskim možem obilo oblagodaril. Med 13 otroki jih živi še zdaj 9. Veliko pravega junaštva je pokazala v svoji dolgi in mučni bolezni, katero je res z angelško potrpežljivostjo prenašala. V svoji bolezni, parkrat prevedena s sv. zakramenti, je tudi na dan smrti v nedeljo dne 21. oktobra želela bit' pri sv. maši vsaj v duhu; saj se je v ta namen še sama pokrižala, ko je k začetku službe božje pozvonilo. Res blagor mu, ki v Gospodu umre! Izredno lep pogreb je dokazal, da je bila rajnica vesplošno priljubljena v vsej bolfanski župniji. — V ponedeljek dne 22. oktobra pa je bila pokopana Marija Kramberger, prevzlikarica s Trnovskega vrha. Na jima da ljubi Jezus večni mir in pokoj!

Pram. Dne 27. septembra umrli materi Mariji Koren je sledila dne 24. oktobra Julijana Medved, Jergejeva gospodinja, še le v 36. letu življenja. Na srcu bolana je iskala rešitve v bolnišnici v Mariboru, pa je tam umrla in zapušča potrtega moža s štirimi nedoraslimi otroci. V Gradišču je dne 25. t. m. umrl Simon Repnik v 88. letu. Kdo ne bi rad imel dobrega starčka, ki je vsako zimo na topli peči sedeč molil rožni venec, prebiral mašne in druge bukvice, vmes pa tudi kaj povedal iz davnih dni. Letos pa je začel vidno pešati, odložil je pipo tobaka in šel v večnost k svojemu patronu. Poleg teh še žaluje družina Štern-Encij v Morju za šestletnim Stankotom in Anton Mom na Planici za polletnim sinčkom. Dobri Bog jih vse tolaži, rajnim pa daj večni mir in pokoj!

Ptujska gora. Številni romarski shodi na Ptujski gori so bili v kljub težkim časom in trdovratni krizi precej povoljno obiskani. Pač dokaz, kako radi se zatekajo k ptujekogorski Materi božji, kjer vedo, da bodo gotovo dobili dušno ali telesno tolažbo. Nad vse krasen

je bil tabor otrok, katerega se je udeležilo nad 2000 malčkov iz cele dravskopolske dekanije. Z mnogimi otroci so prihiteli tudi starši na našo Ptujsko goro. Ves tabor otrok se je udeležil pobožnosti v cerkvi in med sv. mašo je ubrano prepeval otroški zbor. Za nastope izven cerkve jim je požrtvovalni organist Janko Mohorko pripravil lepo okrašen oder, raz katerega so deklamirali otroci in v svojih govorih povdarjali neomajno vero v Odrašenika sveta in zaupanje do Matere božje. Ker smo bili vse poletje v tako lepem razpoloženju, nas je še bolj pretresla vest, da je smrt potrkala na vrata našega g. šolskega upravitelja Simona Kerblerja in mu vzela edince Brankota, učenca I. razreda. Ko je to žalostno vest naznanil zvon iz ozkih lin ptujekogorskega zvonika, so zaplakali stari in mladi. Otroci, ljubitelji pokojnega Brankota, so venomer nosili cvetje, s katerim so posuli mrtvaški oder svojega sošolca. Če se je že vsa fara jokala nad lepim in dobrim otrokom, koliko bolj sta šele žalovala dobri oče in blaga mamica. Kako smo ljubili našega Brankota, je najboljši pokazal pogreb, katerega se je udeležilo vse učiteljstvo, šolski otroci, orožništvo, financarji, trgovci in gostilničarji ter člani raznih društev. Pogreb je vodil domači gospod župnik Fr. Zagoršek ob asistenci 4 duhovnikov. Pred šolo je zapel v slovo priljubljenemu Brankotu župnijski pevski zbor pod vodstvom organista g. J. Mohorka. Žalostinka »Vse kar živi na tem svetu« je še bolj pretresla naša srca. Polagoma se je pomikal sprevod med donečim petjem psalma »Usmili se me Bog« proti cerkvi. Po sv. maši je zopet zapel mešani zbor »Ne jokajte. Pri odprtem grobu se je domači župnik v toplih in jedratih besedah poslovil od pokojnega. V imenu šolarjev je Pavla Jazbec, učenca IV. razreda, stopila pred grob in se od njega poslovila z lepimi besedami, ki so prešle v trikratni vzklik: »Z Bogom, Brankote!« Nato je zapela šolska mladina pod vodstvom učiteljice Pavle Topolovec. Končno se je še enkrat oglasil cerkveni pevski zbor s pretresljivo žalostinko »Duša, kam te pot pelja?« Užalosteni staršem naše sožalje!

Križevci pri Ljutomeru. Naša učiteljica gđ. Gabriella Hercog je prestavljena od šole v Križevcih v Buče. Ko so zvedeli otroci, da jih

zapusti priljubljena učiteljica, so pri jokali iz šole. Kako srečne so bile one učenke, ki jim je bila učiteljica od I. do V. razreda! Bridko jo bodo pogrešala dekleta, katerim je bila izven šole učiteljica ročnih del in gospodinjstva. V srcih križevskih faranov živi ime blagopokojnega očeta g. nadučitelja Antona Hercoga, ki je umrl skoraj v šolskih klopih kot žrtev svojega idealnega poklica, v katerega se je zbral vživeti, v katerem je deloval za resnico in pravico. Sama njegova učenka gđ. Hercog je delovala po vzgledu svojega blagopokojnega očeta skozi 17 let. Ko je poučevala našo deco, si je pridobila vsa naša srca. Najlepša zahvala za vse, kar je gđ. učiteljica storila dobrega pri nas! Na skorajšnje svidenje!

Sv. Urban pri Ptuj. V nedeljo dne 14. oktobra smo položili k večnemu počitku g. Toplak Petra, zidarja in posestnika iz Grajenšaka. Dočakal je starost 62 let. Bolehal je več časa, večkrat spreviden s sv. zakramenti v miru Gospodovem zaspal. Zapušča žalujočo ženo ter osem otrok, v krščanskem duhu vzgojenih in deloma že preskrbljenih. Bil je zvest bralec krščanskih knjig in »Slovenskega gospodarja«, na katerega je bil naročen več kot 40 let. Njegovo priljubljenost pri ljudeh je pokazala smrt in pogreb. Na mrtvaškem odru je bil posut s cvetjem. Pogrebne sprejeme se je udeležila velika množica ljudi. Ob odprtem grobu se je poslovil od rajnega z lepimi besedami gospod župnik Ivan Razbornik. Rajni naj počiva v miru! Žalujoci družini naše najiskrenejše sožalje!

Frankolovo. Umrli je nad vse ljubljena mati Frančiška Polensak po kratki in mučni bolezni, okrepcana s sv. zakramenti. Žalujoci rodbini naše sožalje!

Sv. Frančišek v Gornji Savinjski dolini. O društvu jeruzalemskega osla nekaj besed! Na šmihelsko nedeljo se je vršila služba božja pri podružni cerkvi sv. Mihaela v Radmirju. V tem času je imelo društvo jeruzalemskega osla svojo sejo kar zunaj cerkve med svetim opravilom. Bilo je nekaj fantov pa tudi mož. Ali bi ne bilo boljše, da bi taki ljudje bili doma in ne dajali slabih vzgledov drugim ljudem? Vrh tega ne bi poškodovali obleke in obuvala, posebno tisti, ki pridejo bolj daleč s hribov. Pravijo, da se pri drugovercih,

ni imel na sebi drugega kakor papir. On trdi, da je papir veliko bolj zdrav nego sukno in obleče vsak dan novo papirnato srajco.

Čuden način pokopavanja mrtvih

je vladal nekoč pri Tunguzih visoko na severu Azije. Mrtvega so položili v njegovih najlepših oblačilih v zaboj in tega so obesili med dve bolj skupaj stoječi drevesi. Samo lovske predmete rajnega so zakopali v zemljo pod omenjeni zaboj.

Lepa navada pri starih Rimljanih.

Če je bil kak imenitnik v starem Rimu povabljen v goste, je nesel pred njim suženj servieto. Te serviete ni

Poslane strelice so jo zgrešile, dosegla je vodo in odplavala.

Med opisano morijo je zajela zemljo noč. Tu in tam še smukne iz gozda, ki ni več gozd nego pogorišče, kaka žival v smrt. Toda kmalu poneha vse — — —

Preko sto komadov najizdatnejše divjačine in nešteto manjših komadov je vrgel ta lov. Za naše pojme je pogon po opisanem načinu nekaj strašnega. Indijanci bi brez njega ne mogli živeti. Nekaj mesecev trajajoča deževna doba spremeni celo pokrajino v močvirje. Kakor že omenjeno, je ta čas za Indijanca čas brezdelja in bogznaj, kako bi ga pretolkel, če ne bi prirejal na jesen takih lovov.

Indijanski lov je bil nam opomin, da bode treba vzeti pot pod noge ter urno naprej, sicer bo začelo liti iz neba, predno smo na cilju.

Opustili smo misel, da bi se mudili dalje časa med Indijanci in prisostovali njihovim lovskim praznikom. Podali smo se naprej v koraku, pusteč reko Rio Kuluene ob desni. Noči, v katerih smo razpostavljali straže, so potekle mirno. Konji in mule so imele dovolj paše. Koruzni zдроб smo lahko hranili za pozneje. Brez posebnih doživljajev smo se približali po dnevih reki Rio Ksingu, koje struga je bila na mestih

tako globoka, da je sešla voda konjem preko hrbta. Priljago smo morali raztovoriti in na naših plečih prenesti na drugo obrežje.

Rio Ksingu je bila po napovedi največja reka, katero bi naj srečali na poti proti zlatim zakladom.

Zopet so minuli dnevi. Solnce je vzšlo ter zatoniло, dan je zamenjal noč in še vedno nismo bili pri prvem vodopadu, katerih je videl belohozec na poti v zlato poljano štiri in je pustil usno poročilo o njih Indijancem.

Lepega dne smo le čuli bobnenje ter šumenje padajočih vodnih mas. Reka Rio Ksingu se je upala precej globoko v enem skoku preko skalovja. Bili smo na kraju, kjer pošilja velika reka svoje vode prvič v globine.

Polni upanja smo romali naprej. Na večer istega dne nam je udarjalo pod šotor na uho hromenje drugega vodopada, katerega smo dosegli drugi dan in po preteku nekaj ur še tretjega.

Čisto sigurno smo bili na prvi poti. Minuli so dnevi. Po dnevu zopet samo solnce in v noči nemi mesec.

Konečno nas je vzdramil iz enoličnosti votel odmev četrtega ter zadnjega vodopada. Cilj našega potovanja ni mogel biti več daleč.

Približali smo se gričem, odkoder smo lah-

ki niso naše vere, kaj takega ne dogaja. Ko je danes toliko društev razpuščenih, bi bilo primerno in potrebno, da se predvsem tudi to društvo razpusti.

Sv. Ema. Redka svečanost. Pretekli mesec se je vršila pri Sv. Emi velika cerkvena slovesnost. Po prizadevanju našega vnetega dušnega pastirja župnika Čepina se je ustanovila Marijina družba za šentemsko župnijo. Ob tej priliki so nas obiskali in navdušili bratje Hrvati iz Vinagore in Pršlina. Z g. župnikom Vukino so prišle članice Marijine družbe, križarji in križarice in precej romarjev. Prišla je tudi cerkvena godba vinagorska in pevci pod vodstvom pevovodja g. Kastruna, kateri so mnogo doprinesli k proslavi velikega Marijinega praznika. Želimo, da bi besede cerkvenega govornika g. kaplana Rančigaja padla na rodovitna tla ter da bi Marijina družba vrlo napredovala. Po cerkveni svečanosti se je popoldne slovesno blagoslovila prenovljena kapela Lurške Device, sv. Urbana in sv. Janeza Evang. 30 let je preteklo, da je bila cerkev pozidana. Blagoslovitev je izvršil domači g. župnik v navzočnosti gospodov iz Vinagore. Po slovesni blagoslovitvi so izpregovorili spodbudne besede domači g. župnik, cerkveni ključarji, gospa Žnidarec kot predsednica vinagorskega društva sv. Elizabete in predsednica domače Marijine družbe. Nazadnje so zapeli pesem v zahvalo Lurški Devici. Dne 7. oktobra smo slovesno obhajali rožnovensko nedeljo se pomočjo g. Sunčiča od Sv. Krža. Izprosi naj nam Marija Rožnovenska pomoč v sedanjih težkih časih.

Bizoljsko. Tiho je dne 19. t. m. slavil v krogu svojih najdražjih svoj 73. rojstni dan naš priljubljeni in spoštovani trgovec g. Martin Frece. Primerno je, da se ga ob tej priliki spomni tudi »Slovenski gospodar« kot svojega naročnika in moža, ki lahko res s ponosom zre v svojo preteklost. Gospod jubilar Martin je še vedno kakor je bil: mož žive vere, mož jeklen, odločen, ki se ne boji postaviti se tudi javno za vero in Boga, mož ljubezniv, dobrohoten, ki ima za vsakogar dober nasvet; mož krepek in čil, vedno vesel in poln humorja, šegav in dovtipen. Danes uživa ob strani svoje ljubljene soproge svoj zaslužen pokoj. Vse življenje je bil mož dela tako v družini, trgovini, kakor

tudi v javnosti. O tem pričajo danes sadovi njegovega dela: res dobro katoliško vzgojeni in lepo preskrbljeni otroci, veliko posestvo in red sv. Save ter Jugoslovanske krene! Dal lj. Bo, gospodu Martinu zdrav, vesel in čil — 80. rojstni dan! — Vinska letina pri nas je nekaj boljša od lanske. Mnogi imajo pa celo manj. Pač pa dobra kapljica je! Žalostno je sedaj le to, da se kupci tako malo oglašajo! Treba je denarja, ljudje bi radi prodali, kupcev pa ni od nikoder...

Pišce. Bilo je pretekli ponedeljek. V St. Petru pod Svetimi gorami je bil sejem sv. Urše. Na sejem se je podal tudi naš mesar g. Štruel s sinom Ivanom, šolarjem II. razreda. Na sejmu sta kupila kravo, katero je na vrvi vodil sin Ivan. V svoji nepreviđenosti si je vrv navil okrog roke. Med potjo se krava splaši, podere Ivana in ga vleče precej daleč po kameniti poti. Ko so pa ljudje kravo ukrotili, se jim je nudil grozen prizor. Ivan Štruel je bil ves potolčen, opraskan z razbito glavo — mrtev. Lahko si mislimo žalost očeta in še bolj matere, ko je zaznala za strašno nesrečo. Ob obilni udeležbi šolarjev smo v sredo potem Ivana položili k večnemu počitku. Otroci so mu zapeli »Pomladi vse se veseli«, gospod župnik pa mu je spregovoril v srce segajoče slovo. Dragi Ivan! Žalosten je bil konec tvojega zemeljskega življenja, toda mi upamo, da sedaj že uživaš veselje pri Bogu. Ali prosi ljubega Boga, da v žalosti uteši tvojega očeta, mater, brate in sestre ter nas vse. Prosi pa Ga tudi, da se enkrat vsi pri Njem snidemo. — Tudi mi Piščani bi radi postali svetovno znani in se s celim svetom pogovarjali. Upamo, da se nam ta želja kmalu izpolni. Poštni uslužbenci namreč z vso paro napeljujejo iz Brezice k nam telefon. Pravijo, da bo naprava že kmalu dana v promet. Živijo! — Veste, gospod urednik, naš Fricl je svoji boljši polovici sedaj, ko je ozdravel, že čez glavo zrastel. Sicer pa je njegova boljša polovica korajžna, da se ga nič ne boji. Zadnjič se ga je kar dejansko lotila, ko je nekaj rogovillil. Pa jih je pošteno skupil. Ves zaripel je postal v obraz in tudi marsikateri las je odšel z njegove glave. Tudi njegovi pomagači, ki so mu v sili priskočili na pomoč, so jih pošteno skupili. In sedaj ga misli boljša polovica, če se ne bo unesel, še s pomagači vred spraviti na »ričete«. Ha-ha-ha!

Sv. Rupert nad Laškim. Tudi naše ljudstvo je globoko pretresla strašna vest o nasilni smrti našega preljubega vladarja. Povsod so ljudje žalovali za tako nenadno odvzetim nam državnim očetom. V četrtek dne 18. oktobra smo imeli v župnijski cerkvi žalno službo božjo. Razven šolarjev so mnogoštevilni župljani napolnili cerkev, kjer se je najprej v primer-nem govoru pojasnil vzrok te žalne slavnosti; nato je bila žalna sv. maša za večni mir preminulega vladarja, konečno molitve, kakor jih je odredil šk. ordinarijat. V tihi žalosti so verniki zapustili hišo božjo z iskreno prošnjo, naj Bog da duši viteškega kralja večni mir, Jugoslavijo pa čuva! — Sneg dne 16. oktobra je tukaj napravil na sadnem drevju ogromno škodo, ki se ceni na stotisoče. Ravno najlepše mlado drevje je največ trpelo; dasiravno so ljudje povsod takoj hiteli v sadonosnike ter otesavali mokri sneg, se vendar ni dala za-braniti velikanska škoda; mnogo dreves je naravnost razklanih ali polomljenih do zadnje veje. Tako je kmet vedno večji siromak. Sedaj se spravlja že zima v deželo, treba je obleke in obuteli, davke zahtevajo oblasti, a denarja ni! Sadja nismo imeli, vina v teh krajih ni, lesa nihče noče. Sedaj tiščimo a pitanimi svinjami v Laško, Celje in Sv. Jurij, a mezarji se naravnost norčujejo z nami, ko nam ponujajo 5 Din za kg, a glavo mora kmet-vzrejevalec še vzeti nazaj, meso pa je po 14 Din v mesnici!

Iz zagrebške torbe. Zagreb je vedno kot veliko mravljišče. Kakor živa reka drve ljudje na vse kraje in vsak čas. Samo od dveh do petih zjutraj so ulice prazne, sedaj ko nima svet denarja, da bi potnil kavarne. Pa se v tem vrvežu vendar pozna, da je pričelo šolsko leto. Nekaj tisoč akademikov že zaleže. Tudi naši slovenski postavijo svoje število. Manj kot 200 jih ni nobeno leto v Zagrebu. Predvsem so na kmetijskem in na živinozdravniškem oddelku, ker teh v Ljubljani ni. — Kako pa živi tak študent? Z dobrimi denarji se dobro živi! Dober študent pa nima dobrega denarja, zato pa ima celo zimo pasje dneve. To je prava umetnost, prebiti se skozi celi mesec z 250 dinarji. Pa se naredi tudi to. Seveda: zajtrka nič, večerja le ob pomembnejših prilikah. Ve-

ko pregledali pokrajino daleč naprej. Videli smo, kako se vijuga reka Rio Ksingu južno-vzhodno, mesto da bi nadaljevala pot proti severu. Kakor daleč je seglo oko samo stopa in liki ribje oko čisto nebo.

Naslednje jutro smo zapustili reko ter se podali v levo smer.

Prekoračili smo več manjših vod in smo trčili ponovno na gričevje pred nami. Pri pogledu na verigo nizkih holmcev nas je oplazovala zla slutnja, če nismo mogoče zgrešili smer. Ti-le hribčki pred nami niso mogli biti pogorje, kate-rega je označil pri Indijancih umrli belokožec kot edino pravo smer.

Že tukaj smo naleteli povsod na zlate sledi. Zemlja po teh neraziskanih stepah hrani pod seboj neizmerna zlata bogastva.

Zagledali smo pred seboj reko, koje tok ni zaznamovan na nobenem zemljevidu. Počasni vali svoje vode in v njeni strugi smo našli precej zlatih zrn.

Pet dni smo se vlekli ob tej reki, šesti dan smo jo prekoračili ter potovali naravnost na-prej. Pred nami je zrasla veriga razsekanega hribovja. Po stepi so silili proti pogorju potoki. Vsekakor smo imeli jedva en dan do cilja. Preiskal sem tla, po katerih se je pomikala naša karavana. Povsod najbolj očiti znaki, da bomo

zadeli vsak čas na tako dolgo iskano obljubljeno — zlato deželo! V počasnem koraku smo se po-rivali do cilja, ki se nam ni mogel več skriti in je bilo izključeno, da bi ga zgrešili. Pretrpeli smo veliko na dolgem — dolgem potovanju, bili na koncu romanja brez posebnih žrtev in v za-vesti, da se je posrečilo le nam, kar se drugim ni, ker se niso lotili odkritja suhega zlata po načrtu in s pomočjo dobro preskrbljene ekspe-dicije.

Še predno se je pomaknila naša karavana navkreber, odkoder smo hoteli uživati razgled po zlatih poljanah, smo srečali na stepi človeški okostnjak... Na belih kosteh ni bilo nikakega znaka, da bi bila žrtev ubita, ustreljena ali raz-trgana od jaguarja. Mogoče je zadela reveža prav na cilju bogznaj kako mučnega tavanja smrt vsled kajčega pika. Nismo se na videz ve-liko zmenili za svarilno najdbo človeških kosti, vendar v naših srcih je zaključal sum: Kaj, če ne bo dolina zlata poleg zakladov — smrt tudi za nas! Pomikali smo se molče naprej in pri-korecali na vrh. Pod nami nas je vabila kota-njasta dolina. Njena dolžina je znašala dobrih 30 km, širina gotovo nad 20 km. Njeno dno je bilo peščeno.

Dalje sledi.

nikdar prinesel slu-žabnik prazne domov, ampak je bila polna raznih jestvin. Večkrat so pošiljali v Rimu go-sti od poedin svojim ženam in prijateljem na dom razne sladka-rije.

Labudi

so uživali nekoč v An-gliji posebno varstvo. Vsi ti od pesnikov to-liko opevani ptici so bili last kralja, kjer-koli so se nahajali. Če je kedo ubil labuda, je zapadel smrti.

Udarci človeškega srca.

Človeško srce udari na minuto 75krat, v 1 uri 4500krat, v 1 dnevu 108.000krat, v 1 te-dnu 756.000krat, v 1 mesecu 3.240.000krat in v 1 letu 39.312.000krat.

lika sreča zanj, če dobi stanovanje v Dijaškem domu za kakih 60 Din mesečno. — V četrtek je končal svoje »težave« Pavle Bohinc, ki je sedaj študiran za apotekarja. Bil je neumoren zidar slovenskega katoliškega življenja. Mirko v »Miklovi Zali«, Slehernik itd., duša našega dramatskega življenja. Sedaj bo pa »arenije« mešal v lekarni Bohinc v Ljubljani, tam na Bleiweisovi cesti. — Pri sv. Roku še to nedeljo nič. Vedno se napoveduje, nikdar ne izpolni.

Med volkovi.

V Indiji se dogaja še danes, da odnesejo volkovi majhne otroke, katere odgajajo volkulje v volčjih brlogih.

Verodostojen Indijec Habibur Rahman pripoveduje o slučaju, katerega je sam doživel v Rampuru:

»Nekega dne sem se podal s spremstvom štirih mož na lov v goste ter velike gozdove, ki se raztezajo v bližini Rampurja. Šume so tolikanj blizu meš'a, da se podaja na večer lisice in volkovi po mestnih ulicah na sprehod. — Naš lovski zlet bi naj trajal 3—4 dni, ker smo bili namenjeni v najglobokejšo gozdno goščavo. Prvi dan smo ustrelili za večerje pava in razne druge ptice, katere smo pekli na ražnju. Po večerji smo se podali k počitku, da bi bili zjutraj pri polnih močeh. Drugo jutro se je zgodilo tole: Na razdaljo 20 m smo zagledali sredi med volkovi nagega otroka, ki se je igral z zverjadjo. Našim lastnim očem nismo mogli verjeti. Približali smo se še bolj volčji skupini in smo jo obkolili tako, da nam ni mogla pobegniti in se razkropiti. Volkovi so pač zginili v svoj brlog. Z velikim naporom nam je slednjič uspelo, da smo postrelili volkove in smo odvedli seboj dečka, ki je bil star 12 let. Fant je tulil po volčje, je kraspal ter grizel, kakor bi bil obseden. Presneto težko je bilo, predno smo spravili divjaka v mesto. Naš živi lovski plen je vzbudil največjo pozornost. Povsod smo poizvedovali, odkod bi bil dečko, a nismo zvedeli ničesar. Mladec je bil skraja zvezan z vrvmi, katere je pa pregrizel in smo ga morali ukleniti. Nikdo se mu ni smel približati, ker je takoj začel tuliti in praskati. Sploh je kazal nepopisen strah pred človekom. Človeško hrano je odklanjal in smo bili prisiljeni, da smo mu vrgli kos sirovega mesa. Sirovo meso je raztrgal ter požrl po vzgledu drugih zverin.

Dolgo je trpelo, predno smo fanta toliko ukrotili, da je postal dostopen človeškim navadam.

Zdravnik, ki je podivjanca preiskal, je trdil, da se ne bo razvil iz njega popoln človek. Njegova vzgoja je že tako daleč, da ostane na mestu, če se mu bližajo ljudje, da ne tuli, ne praska in trpi na sebi obleko.

Pri želodčnih težkočah, izgubljenem teku, zagatenju, napetosti, zgagi, vzpehavanju, tesnobi, bolečinah v čelu, nagnjenju k bluvanju povzročita 1—2 čaši naravne »Franz Josefove« vode temeljito iztrebljenje prebavil. Mnenja bolnišnic izpričujejo, da jemljejo »Franz Josefovo« vodo radi tudi oni, ki morajo dolgo polegati v postelji in jim zelo prija ta voda. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in špecerijskih trgovinah.

Poskuša posnemati človeško govorico, do vsakemu razumljive se pa ne bo povspel. Z odgojo divjaka imajo najditelji največje križe in jim je že davno žal, da ga niso pustili pri volkovih.

Iz delovanja naših misijonarjev.

Misijonski brat Anton Kramberger iz Družbe misijonarjev sv. Vincencija Pavelskega, ki deluje že leto dni v Lukoleli v Afriki, je pisal k Sv. Jožefu nad Celjem tole zanimivo pismo: »Lukolela, 16. 8. 1934. Najprej pritrčen bratski pozdrav vsem sobratom. Vaše pismo z dne 27. majnika sem prejel šele včeraj. Z našim g. predstojnikom Dekampenjem (Dekampener) sem bil na potovanju po severnem delu našega misijona. Naša misijonska pokrajina je tako velika, kakor cela Jugoslavija, saj je samo ozemlje misijonske postaje Lukolela večje od Slovenije in Hrvaške skupaj. Cest v evropskem smislu tukaj ni, o železnici se nam včasih samo sanja. Ker imam slučajno nekoliko časa na razpolago, vam pa bom moje potovanje nekoliko podrobneje opisal.

Dne 5. junija ob 8. uri zjutraj smo dvignili sidro pri naši motorni ladjici »Južni križ« (Croix de Sud) in odpluli proti misijonski postaji Irebu. Prav živahno smo rezali valove. Med veselo petje naših zamorskih fantov morarjev se je mešalo rahlo brnenje stroja, ki goni propeler ali vijak na zadnjem koncu naše ladje. Okoli 10. ure smo opazili štiri velike povodnje konje, ki so nas radovedno gledali. Ko smo jim prišli bliže, so se poskrili pod vodo. Povodni konj je že precej velika zverina, ki živi v vodi. Odrasel tehta do 8000 kg. V Irebu je naš misijonar ustrelil mladčica, starega okrog 1 leto in pol, pa je tehtal 3000 kg.

Naši zamorski fantje so postali ob pogledu na povodnje konje precej potrfti. Med zamorci je namreč taka vera, da če kdo sreča na potovanju po vodi povodnjega konja, pomeni to veliko nesrečo. Drug za drugim so prihajali k meni in me prosili: »Brat naš, pazi na motor in na ladjo, da ne bomo nesrečni, ker smo srečali povodnje konje.« Ker sem prvič vozil proti Irebu, je tudi mene nehote nekaj zaskrbelo. Reka je tod zelo široka, 10 do 50 km; in tudi precej nevarna je radi skalovja in peska, ki ga je zelo veliko. Globoka je povprečno 10—50 metrov. Ker je bila v tem času voda najnižja, smo res morali iskati globoke vode. Reka naraste vsako leto dvakrat za 4—6 metrov. Kljub največji pazljivosti sem ob pol osmih zvečer, ko je bila že tema, zavozil na pesek. Pretrse nas močan sunek, kakor če se avtomobil, ki vozi z brzino 50 km na uro, zaletel v zid. Obtičali smo. Ojej, ojej, kaj bo pa zdaj? Dve uri smo se trudili in odkopavali pesek, da smo ladjo oprostili. Ampak sedaj se je šele začela prava komedija. Kje je sedaj voda dovolj globoka, da bomo lahko pluli naprej? Tema je bila taka, kakor tam pri nas pri Žegnanem studencu ponoči, kadar je prav oblačno. Čez nekaj časa sem zapazil, da se nam je tudi krmilo pokvarilo. Ladja je začela iti, kamor je sama hotela. Poskušali smo vreči sidro, pa veriga je bila prekratka, prav za prav voda pregloboka. G. superiorja je zelo skrbelo, kaj bo, kaj bo? Da preprečim še hujšo nesrečo, sem ustavil motor in prepustil ladjo toku vode in pa angelom varuhom.

Ob 11. uri ponoči je nas voda prinesla do nekega otoka, kjer se je nam končno posre-

čilo, da smo vrgli sidro in povrhu še privezali ladjo z vrvmi za drevo.

Kje smo pa zdaj? Ladijski kompas je kazal, da smo precej zašli s prave poti. Sedaj ni kazalo drugega, kakor pričakati dne. Potem se bo že videlo, kako in kaj.

Vsak je poskušal nekoliko zaspati, a kaj ko je bilo toliko komarjev, ki so nas neusmiljeno pikali celo noč. Še nikdar v mojem življenju me niso komarji tako obžrli, kakor to noč. Tudi drugim se ni nič bolje godilo kakor meni. Ko se je zdanilo, sem brž popravil krmilo in začeli smo gledati in računati, kje smo sedaj. Ugotovili smo, da nas je voda zanesla eno uro daleč od prave poti. Zvečer, ko smo zadel na pesek, smo bili oddaljeni od Ireba, kjer je br. Marcel Kerševan, samo eno uro. Od tod smo pa imeli še dve dobri uri, in povrhu še proti vodi.

Ob pol devetih predpoldne, dne 6. junija, pa smo se privozili v pristanišče Irebu, blizu našega misijona. Vsi smo se oddahnili. Gospod superior je v zahvalo za srečno vožnjo molil na glas »Te Deum«. Prav pritrčen sva se pozdravila z bratom Marcelom. Bila sva vsa srečna, da sva lahko spe govorila med seboj v materinem jeziku.

Par dni smo tu počivali, nato smo nadaljevali vožnjo proti jezeru Tumba. To jezero je na zelo slabem glasu zaradi viharjev, ki prav pogosto tu razsajajo in so že zahtevali marsikatero človeško žrtev. Tumba pomeni po slovensko vojska. Zamorcem že njegovo ime — vzbuja strah! Leta 1930 je pri nekem takšnem viharju v njem utonil naš najboljši misijonar g. Stass z osmimi kristjani. Ravno na istem kraju je tudi nas zalotil vihar. Prepasali smo si rešilne pasove, obudili popolno kesanje, g. superior nam je tudi v naglici podelil sv. odvezo in pričakovali smo, kdaj bomo stopili pred sodni stol Nebeškega misijonarja.

Kajpada sem poskusil vse, da rešim ladjo. Po treh urah nepopisnega boja z jezerom smo bili rešeni. Po tej vožnji sem moral ostati 8 dni v postelji, tudi drugim se ni nič bolje godilo.

Drugič še kaj več. Prosim Vas, spomnite se me v molitvah. Vaš hvaležni brat Ant. Kramberger, C. M.

Pogumnim našim slovenskim misijonarjem v Afriki, Bengaliji, na Kitajskem in Japonskem bomo ustregli, če se bomo ob raznih prilikah zavzeli za misijonski tisk. Zlasti širimo v družine »Misijonski koledar« za leto 1935, v katerem je okrog sto slik iz misijonskih dežel in veliko poučne in zabavne stvarine iz misijonskega dela zlasti slovenskih delavcev. Naše geslo bodi: V vsako količjak premožno hišo »Misijonski koledar«, revnejše hiše pa naj si ga izposodijo od drugih, da ga preberejo. »Misijonski koledar« stane 10 Din. Dobite ga pri č. gg. župnikih. Kdor ga hoče naročiti naravnost iz tiskarne, naj piše na naslov: Misijonska tiskarna, Domžale, Groblje. Zelo dobrodošli so sotrudniki katoliških misijonov, ki bi prevze razprodajo v svoji okolici. Kdor čuti v sebi sposobnost in apostolsko gorečnost, za dobro stvar, naj pošlje svoj naslov na upravo: »Katoliških misijonov«, Domžale, Groblje.

**Vsi, ki potujete,
ne pozabite na
novi vozni red!**

Vozni red v lepi žepni izdaji stane samo 2 Din (po pošti je poslati naprej D 2.50 v znamkah). Preprodajalci dobijo primeren popust. Naročila sprejema: **TISKARNA SV. CIRILA, MARIBOR.**